

UMWL - 2026.03.12.38174

KS

Łódzki Urząd Wojewódzki w Łodzi
90-926 Łódź
Piotrkowska 104
RT-II.710.2.2026

Łódź, 2026-03-12

URZĄD MARSZAŁKOWSKI
WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO
BIURO PODAWCZE (10)

Data wpływu: 12 -03- 2026 Godzina wpływu: 8-13

Podpis: *Juliusz Góraj*

INFORMACJA

KS II

16 -03- 2026

Pismo

Sejmik Województwa Łódzkiego

Dyrektor
Kancelarii Sejmiku*Juliusz Góraj*

W załączeniu przesyłam zawiadomienie z dnia 12 marca br, znak RT-II.710.2.2026 przekazujące wg właściwości wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego Pana *Macieja* a reprezentowanego przez radcę prawnego *Macieja* Krusia, Kancelaria Prawna Kruś sp. k. poprzez uchylene Rozporządzenia Nr 45/2005 Wojewody Łódzkiego z dnia 24 listopada 2005 r, w sprawie Załączniańskiego Parku Krajobrazowego w granicach województwa łódzkiego (Dz. Urz. Woj. Łódzk. Z 2005 r, Nr 348, poz. 3119 z zm.) wraz z załącznikami.

Z poważaniem

URZĄD MARSZAŁKOWSKI
WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO
Kancelaria Sejmiku

Data wpływu: 12 -03- 2026

Ilość załączników:

Podpis przyjmującego: *nr 84*

Załączniki:

1. Zawiadomienie o przekazaniu wg właściwości do Sejmiku Województwa Łódzkiego.pdf
2. Pismo_przewodnie_20260603125151908 (Załącznik - RPW_75380_2026).pdf
3. 2026-01-12_Trębasiewicz_decyzja_SKO_stwierdzenie_nieważności_decyzji_środowiskowej (Załącznik - RPW_75380_2026).pdf
4. Confirmation_202606464001338430-1 (Załącznik - RPW_75380_2026).pdf
5. 2026-03-05_Trębasiewicz_poa_rozporządzenie_park_krajobrazowy (Załącznik - RPW_75380_2026).pdf
6. 2026-03-06_Trębasiewicz_wezwanie_do_usuniecia_naruszenia_prawa (Załącznik - RPW_75380_2026).pdf
7. Wezwanie do usunięcia naruszenia interes (Potwierdzenie otrzymania).pdf
8. Wezwanie do usunięcia naruszenia interes (Potwierdzenie otrzymania).xml

Dokument został podpisany, aby go zweryfikować należy użyć
oprogramowania do weryfikacji podpisu

Data złożenia podpisu: 2026-03-12T07:57:38.410Z

Podpis elektroniczny

**ŁÓDZKI URZĄD WOJEWÓDZKI
W ŁODZI**

Łódź, 12 marca 2026 r.

RT-II.710.2.2026

Zawiadomienie

Na podstawie art. 243 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku *Kodeks postępowania administracyjnego* (tekst jednolity: Dz. U. z 2025 r. poz. 1691) – dalej jako KPA, oraz w związku z art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r., *o ochronie przyrody* (tekst jednolity: Dz. U. z 2026 r. poz. 13) przekazuję wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego Pana [imię i nazwisko] reprezentowanego przez radcę prawnego Macieja Krusia, Kancelaria Prawna Kruś sp. k. poprzez uchylenie Rozporządzenia Nr 45/2005 Wojewody Łódzkiego z dnia 24 listopada 2005 r., w sprawie Załęczańskiego Parku Krajobrazowego w granicach województwa łódzkiego (Dz. Urz. Woj. Łódzk. Z 2005 r, Nr 348, poz. 3119 z zm.) – dalej jako Rozporządzenie.

Uzasadnienie

W dniu 6 marca br., do Wojewody Łódzkiego wpłynęło wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego Pana [imię i nazwisko] reprezentowanego przez radcę prawnego Macieja Krusia, Kancelaria Prawna Kruś sp. k., polegające na tym, że na skutek wadliwego Rozporządzenia Nr 45/2005 Wojewody Łódzkiego z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Załęczańskiego Parku Krajobrazowego w granicach województwa łódzkiego (Dz. Urz. Woj. Łódzk. z 2005 r. Nr 348, poz. 3119 z zm.) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu decyzją z dnia 12 stycznia 2026 r., znak sprawy: SKO.4161.29.25 stwierdziło nieważność decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Działoszyn z dnia 29 października 2025 r., znak: GPOŚ.FN.III.1.6220.15.28.2020/2025 o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na wydobywaniu kopaliny z terenu działek ewid. nr 418 i 419, obręb Lisowice, gmina Działoszyn, powiat pączęzański, województwo łódzkie, uznając m.in., że doszło do rażącego naruszenia prawa w związku z naruszeniem zakazu wynikającego z § 3 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia.

Jak wynika z niniejszego wezwania poszkodowany wnosi o uchylenie Rozporządzenia w całości, a co najmniej w części, tj. w zakresie § 3 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia.

W świetle obowiązujących przepisów, *utworzenie parku krajobrazowego lub powiększenie jego obszaru następuje w drodze uchwały sejmiku województwa, która określa*

ŁÓDZKI URZĄD WOJEWÓDZKI W ŁODZI

90-926 Łódź, ul. Piotrkowska 104, tel.: (+48) 42 664 10 00, fax: (+48) 42 664 10 40 Adres Doręczeń Elektronicznych: AE:PL-15739-54094-JUCFW-24
<https://www.gov.pl/web/uw-lodzki>

Administratorem danych osobowych jest Wojewoda Łódzki. Dane przetwarzane są w celu realizacji czynności urzędowych. Masz prawo do dostępu, sprostowania, ograniczenia przetwarzania danych. Więcej informacji znajdziesz na stronie <https://www.gov.pl/web/uw-lodzki> w zakładce ochrona danych osobowych.

jego nazwę, obszar, przebieg granicy i otulinę, jeżeli została wyznaczona, szczególne cele ochrony oraz zakazy właściwe dla danego parku krajobrazowego lub jego części, wybrane spośród zakazów, o których mowa w art. 17 ust. 1, wynikające z potrzeb jego ochrony. Likwidacja lub zmniejszenie obszaru parku krajobrazowego następuje w drodze uchwały sejmiku województwa wyłącznie z powodu bezpowrotnej utraty wartości przyrodniczych, historycznych i kulturowych oraz walorów krajobrazowych na obszarach projektowanych do wyłączenia spod ochrony.”

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie z dnia 23 stycznia 2009 r. (Dz.U. Nr 92, poz. 753) z dniem 1 sierpnia 2009 r., kompetencje wojewody w przedmiotowym zakresie zostały zmienione na sejmik województwa.

W związku z powyższym Wojewoda Łódzki nie może zmienić ani uchylić kwestionowanego Rozporządzenia.

Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 243 KPA, jeżeli organ, który otrzymał wniosek, nie jest właściwy do jego rozpatrzenia, obowiązany jest w ciągu siedmiu dni przekazać go właściwemu organowi. O przekazaniu wniosku zawiadamia się równocześnie wnioskodawcę.

Z up. WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

Andrzej Janik
**Dyrektor Wydziału Rolnictwa
i Transportu**

(podpisano elektronicznie)

Otrzymują:

1. Sejmik Województwa Łódzkiego,
2. Tomasz Trębasiewicz reprezentowany przez radcę prawnego Macieja Krusia, Kancelaria Prawna Krus sp. k.

Załączniki:

1. Wezwanie do usunięcia naruszenia prawnego wraz z załącznikami

Poznań, zgodnie z datą w podpisie

Wojewoda Łódzki
Łódzki Urząd Wojewódzki w Łodzi
ul. Piotrkowska 104
90-926 Łódź

Wzywający:

reprezentowany przez:
radcę prawnego Macieja Krusia
Kancelaria Prawna Krus sp.k.
ul. Św. Michała 30/15
61-118 Poznań

Wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego

Działając w imieniu Pana (dalej: „**Wzywający**”), w oparciu o pełnomocnictwo, którego uwierzytelniony odpis załączam, na podstawie art. 90 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 486 z zm. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 r.) w zw. z art. 50 § 1 i art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 1691, dalej: „**PPSA**”), niniejszym **wzywam do usunięcia naruszenia interesu prawnego Wzywającego** polegającego na tym, że na skutek wadliwego Rozporządzenia Nr 45/2005 Wojewody Łódzkiego z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Załączkańskiego Parku Krajobrazowego w granicach województwa łódzkiego (Dz. Urz. Woj. Łódzk. z 2005 r. Nr 348, poz. 3119 z zm., dalej: „**Rozporządzenie**”) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu decyzją z dnia 12 stycznia 2026 r., znak sprawy: SKO.4161.29.25 stwierdziło nieważność decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Działoszyn z dnia 29 października 2025 r., znak: GPOŚ.FN.III.1.6220.15.28.2020/2025 o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na wydobywaniu kopaliny z terenu działek ewid. nr 418 i 419, obręb Lisowice, gmina Działoszyn, powiat pajęczański, województwo łódzkie, uznając m.in., że doszło do rażącego naruszenia prawa w związku z naruszeniem zakazu wynikającego z § 3 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia.

Wydając Rozporządzenie, Wojewoda Łódzki **dopuszczył się naruszenia następujących przepisów:**

- 1) art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2004 r. Nr 92, poz. 880 – w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania Rozporządzenia, dalej: „**UOP**”)

poprzez niezgodnienie projektu Rozporządzenia z Miastem i Gminą Działoszyn oraz gminami: Osjaków, Pątnów, Slemkowice, Wieluń, Wierzchlas;

- 2) art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 z zm.) poprzez przekroczenie delegacji ustawowej wynikającej z art. 16 ust. 3 UOP przy wprowadzaniu zakazu wynikającego z § 3 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia;
- 3) art. 17 ust. 1 pkt 1 i art. 17 ust. 3 w zw. z art. 16 ust. 3 UOP poprzez nieuprawnione dokonanie modyfikacji ustawowego zakazu realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko.

Mając na uwadze powyższe, należy wskazać, że **doszło do naruszenia interesu prawnego Wzywającego** w rozumieniu art. 90 ust. 1 ustawy o samorządzie województwa, a więc przysługuje mu legitymacja skargowa.

Biorąc pod uwagę powyższe, niniejszym **wnoszę o** uchylenie Rozporządzenia w całości, a co najmniej w części, tj. w zakresie § 3 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia.

Jednocześnie informuję, że w przypadku odmowy uchylenia Rozporządzenia w całości lub w części, tj. w zakresie § 3 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia, zgodnie z powyższym wnioskiem bądź pozostawienia niniejszego wezwania bez odpowiedzi, Wzywający skieruje do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi skargę o stwierdzenie nieważności Rozporządzenia w całości lub w kwestionowanej części.

Uzasadnienie

1. Stan faktyczny

W dniu 24 listopada 2005 r. Wojewoda Łódzki wydał Rozporządzenie. Zostało ono zmienione jednokrotnie – Rozporządzeniem Nr 14/2008 Wojewody Łódzkiego z dnia 4 czerwca 2008 r. zmieniającym rozporządzenie Wojewody Łódzkiego w sprawie Załęczańskiego Parku Krajobrazowego w granicach województwa łódzkiego (Dz. Urz. Woj. Łódzk. z 2008 r. Nr 198, poz. 1860).

Rozporządzenie uchyliło Rozporządzenie Wojewody Sieradzkiego z dnia 31 lipca 1998 r. w sprawie określenia obszaru Załęczańskiego Parku Krajobrazowego (Dz. Urz. Woj. Sieradzkiego z 1998 r. Nr 20, poz. 114) w części dotyczącej województwa łódzkiego (§ 6 Rozporządzenia).

W § 3 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia w Załęczańskim Parku Krajobrazowym wprowadzono zakaz „Realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, w rozumieniu art. 51

ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150), za wyjątkiem tych przedsięwzięć, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oddziaływania na środowisko, wykazała brak niekorzystnego wpływu na walory przyrodnicze parku krajobrazowego;".

Decyzją z dnia 12 stycznia 2026 r., znak sprawy: SKO.4161.29.25 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu stwierdziło nieważność decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Działoszyn z dnia 29 października 2025 r., znak: GPOŚ.FN.III.1.6220.15.28.2020/2025 o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na wydobywaniu kopaliny z terenu działek ewid. nr 418 i 419, obręb Lisowice, gmina Działoszyn, powiat pajęczański, województwo łódzkie, uznając m.in., że doszło do rażącego naruszenia prawa w związku z naruszeniem zakazu wynikającego z § 3 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia.

2. Uzasadnienie zarzutów

a) naruszenie art. 16 ust. 4 UOP

Zgodnie z art. 16 ust. 4 UOP projekt rozporządzenia w sprawie utworzenia parku krajobrazowego wymagał uzgodnienia z właściwą radą gminy.

Przedmiotowego uzgodnienia wymagało również Rozporządzenie. Poprzedzało je Rozporządzenie Wojewody Sieradzkiego z dnia 31 lipca 1998 r. w sprawie określenia obszaru Załęczańskiego Parku Krajobrazowego (Dz.Urz. Woj. Sieradzkiego z 1998 r. Nr 20, poz. 114). Zostało ono wydane na podstawie ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody, która utraciła moc na podstawie art. 161 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Rozporządzenie zawiera wszystkie konieczne elementy określone w art. 16 ust. 3 UOP, przez co stanowi rozporządzenie w sprawie utworzenia parku krajobrazowego, które zastąpiło uchylane na jego podstawie wcześniejsze rozporządzenie. Jak wskazuje się w orzecznictwie sądów administracyjnych, wprowadzenie nowego rozporządzenia w sprawie parku krajobrazowego w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody wymaga uzgodnienia z właściwymi radami gmin (tak m.in. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 marca 2009 r., sygn. akt II OSK 1220/08).

Zgodnie z § 1 ust. 4 Rozporządzenia Załęczański Park Krajobrazowy wraz z otuliną na obszarze województwa łódzkiego zlokalizowany jest na terenie: Miasta i Gminy Działoszyn oraz gmin: Osjaków, Pątnów, Siemkowice, Wieluń, Wierzchnas. Z Rozporządzenia nie wynika, by projekt Rozporządzenia został uzgodniony z wskazanymi gminami. Niedokonanie przedmiotowych

uzgodnień stanowi istotne naruszenie prawa i wskazuje na konieczność wyeliminowania Rozporządzenia z obrotu prawnego.

Podkreślenia wymaga, że w analogicznych sprawach dotyczących Rozporządzenia Nr 36/2005 Wojewody Łódzkiego z dnia 17 października 2005 r. w sprawie Bolimowskiego Parku Krajobrazowego, znajdującego się w granicach województwa łódzkiego (Dz. Urz. Woj. Łódzk. z 2005 r. Nr 318 poz. 2928) i Rozporządzenia Nr 26/2006 Wojewody Łódzkiego z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie Spalskiego Parku Krajobrazowego (Dz. Urz. Woj. Łódzk. z 2006 r. Nr 258 poz. 1990 r.) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi wyrokami z dnia 17 czerwca 2015 r. wydanymi w sprawach o sygn. II SA/Łd 265/15 i II SA/Łd 266/15 stwierdził nieważność wskazanych rozporządzeń w całości właśnie z uwagi na brak dokonania przez Wojewodę Łódzkiego uzgodnienia projektów tych rozporządzeń z właściwymi radami gmin.

b) naruszenie art. 92 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 17 ust. 1 pkt 1 i art. 17 ust. 3 w zw. z art. 16 ust. 3 UOP

Zgodnie z art. 16 ust. 3 UOP utworzenie parku krajobrazowego następowało w drodze rozporządzenia wojewody. Rozporządzenie to miało określać nazwę parku, jego obszar, przebieg granicy i otulinę, jeżeli została wyznaczona, szczególne cele ochrony oraz **zakazy właściwe dla danego parku krajobrazowego lub jego części wybrane spośród zakazów, o których mowa w art. 17 ust. 1, wynikające z potrzeb jego ochrony.**

Odnosnie do zakazów w parku krajobrazowym ustawodawca wskazał, że wojewoda powinien dokonać ich wyboru spośród katalogu wprowadzonego przez art. 17 ust. 1 UOP. Wybór ten powinien nastąpić wprost, tj. bez dokonywania modyfikacji treści zakazów wynikających z ustawy. Gdyby bowiem intencją ustawodawcy było przyznanie wojewodzie swobody w tym zakresie, to ustawa zawierałaby katalog ograniczeń, które mogą być zmieniane, a nie katalog konkretnych zakazów. Potwierdza to orzecznictwo sądów administracyjnych. Przykładowo w wyroku z dnia 18 lutego 2016 r., sygn. akt II OSK 1502/14 Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że:

*„W parku krajobrazowym mogą być wprowadzone zakazy, które konkretnie i szczegółowo zostały określone w art. 17 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody. **Zakazy te, jako określone w ustawie, nie mogą być modyfikowane w akcie dotyczącym utworzenia parku krajobrazowego, a więc treść tych zakazów nie może być ani zawężana, ani rozszerzana. Takie stanowisko jest prezentowane także w piśmiennictwie prawniczym (K. Gruszecki, Ustawa o ochronie przyrody. Komentarz, Warszawa 2010, str. 104).”***

Wojewoda Łódzki, działając na podstawie delegacji ustawowej wynikającej z art. 16 ust. 3 UOP, wydał Rozporządzenie. W § 3 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia wprowadzono zakaz: „Realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, w rozumieniu art. 51 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150), za wyjątkiem tych przedsięwzięć, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oddziaływania na środowisko, wykazała brak niekorzystnego wpływu na **walory przyrodnicze parku krajobrazowego**;”. Treść Art. 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 UOP była natomiast następująca: „W parku krajobrazowym mogą być wprowadzone następujące zakazy: realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu art. 51 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627, z późn. zm.5));” oraz „Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na **przyrodę parku krajobrazowego**.”.

Zgodnie zatem z powyższym, w § 3 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia dokonano nieuprawnionej modyfikacji zakazu przewidzianego w art. 17 ust. 1 pkt 1 i art. 17 ust. 3 UOP. Oznacza to, że Wojewoda Łódzki przekroczył delegację ustawową wynikającą z art. 16 ust. 3 UOP. Świadczy to z kolei o naruszeniu art. 92 ust. 1 Konstytucji RP.

Jak wskazał bowiem Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia z 22 listopada 1999 r., sygn. akt U 6/99 „Stosownie do art. 92 konstytucji, rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. (...) Art. 92 ust. 1 konstytucji określa wprawdzie warunki, jakim powinno odpowiadać upoważnienie ustawowe, jednocześnie jednak pozwala ustalić przesłanki legalności aktu wykonawczego. Rozporządzenie jest legalne, jeśli:

- zostało wydane przez organ upoważniony,
- służy realizacji ustawy i mieści się w zakresie spraw przekazanych przez nią do uregulowania,
- odpowiada "merytorycznej treści dyrektywnej", której wykonaniu przepisy rozporządzenia mają służyć.”.

Co istotne, analogiczną kwestią do tej stanowiącej przedmiot niniejszego wezwania, dotyczącą zakazu zawartego w § 3 ust. 1 pkt 7 Rozporządzenia, zajmował się Naczelny Sąd Administracyjny. W wyroku z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2830/12 stwierdził on, że:

„Wojewoda Łódzki **dokonując modyfikacji ustawowego zakazu** budowania nowych obiektów budowlanych, wynikającego z art. 17 ust. 1 pkt 7 ustawy o ochronie przyrody, poprzez wprowadzenie

dotatkowego wyjątku od zakazu zabudowy parku krajobrazowego i dopuszczenie możliwości budowy obiektów zlokalizowanych na terenach zabudowy mieszkaniowej i zagrodowej, z wyłączeniem strefy zagrożenia powodziowego, **przekroczył w powyższym zakresie delegację ustawową, co narusza art. 92 ust. 1 Konstytucji RP.** Wyłączył bowiem zakaz budowy nowych obiektów budowlanych w Parku, wprowadzając nieprzewidziany przez ustawę o ochronie przyrody, wyjątek. **W konsekwencji przepis § 3 ust. 1 pkt 7 Rozporządzenia Wojewody, w części w jakiej wyłącza zakaz zabudowy w stosunku do obiektów zlokalizowanych na terenach zabudowy mieszkaniowej i zagrodowej, z wyłączeniem strefy zagrożenia powodziowego, nie mógł być podstawą oceny przez Sąd pierwszej instancji, zgodności z prawem zaskarżonego postanowienia."**

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, Rozporządzenie, a co najmniej zakaz zawarty w § 3 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia nie powinny stanowić podstawy dla rozstrzygnięcia przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu w postępowaniu o stwierdzenie nieważności decyzji środowiskowej. Tak się nie stało, gdyż wadliwe Rozporządzenie pozostaje w obrocie prawnym. Biorąc jednak pod uwagę, że w toku jest postępowanie w sprawie o ponowne rozpatrzenie tej sprawy przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze, możliwe jest jeszcze naprawienie tego błędu i uchylenie Rozporządzenia w całości lub w części, czemu ma służyć niniejsze wezwanie.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak w *petitum*.

Podpisuje
z Cencert

Podpisany elektronicznie przez
Maciej Jacek Kruś
06.03.2026
12:41:03 +01'00'

Maciej Kruś, radca prawny

Załączniki:

- 1) uwierzytelniony odpis pełnomocnictwa;
- 2) potwierdzenie uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa;
- 3) decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu z dnia 12 stycznia 2026 r., znak sprawy: SKO.4161.29.25.

Sieradz, dnia 12 stycznia 2026 r.

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Sieradzu
Plac Wojewódzki 3
98-200 Sieradz**

SKO.4161.29.25

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu w składzie orzekającym:

Ewa Pokrakowska - przewodnicząca składu

Kamil Walczak - członek składu

Marcin Wieczorek - członek składu

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 12 stycznia 2026 r. wniosku Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Działoszyn z dnia 29 października 2025 r., znak: GPOŚ.FN.III.1.6620.15.28.2020/2025, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na wydobywaniu kopaliny z terenu działek nr: 418 i 419 obręb Lisowice, gm. Działoszyn - na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 oraz art. 157 § 1 i art. 158 § 1 w zw. z art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2025 r., poz. 1691)

stwierdza nieważność ww. decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Działoszyn.

UZASADNIENIE

W dniu 5 grudnia 2025 r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Łodzi wystąpił do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu z wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Działoszyn z dnia 29 października 2025 r., znak: GPOŚ.FN.III.1.6620.15.28.2020/2025, ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia polegającego na wydobywaniu kopaliny z terenu działek nr: 418 i 419 obręb Lisowice, gm. Działoszyn. Wniosek został uzasadniony tym, że w toku postępowania Burmistrz Miasta i Gminy Działoszyn zwrócił się do RDOŚ w Łodzi o uzgodnienie warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia. RDOŚ w Łodzi po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego postanowieniem z dnia 21 maja 2024 r., znak: WOOŚ.4221.105.2023.PTa.5, odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia stwierdzając, że realizacja przedsięwzięcia naruszy

przepisy rozporządzenia nr 45/2005 Wojewody Łódzkiego z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Załęczańskiego Parku Krajobrazowego w granicach województwa łódzkiego (Dz.Urz.Woj.Łódzk. z 2005 r., nr 348, poz. 3119), zmienionego rozporządzeniem nr 14/2008 Wojewody Łódzkiego z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie Załęczańskiego Parku Krajobrazowego w granicach województwa łódzkiego (Dz. Urz. z 2008 r., nr 198 poz. 1860). Burmistrz Miasta i Gminy Działoszyn pismem z dnia 15 stycznia 2025 r., znak: IZP.GPOŚ.V.6220.15.21.2020/2025, ponownie wystąpił do RDOŚ w Łodzi o uzgodnienie warunków realizacji ww. przedsięwzięcia. RDOŚ w Łodzi po zasięgnięciu opinii Dyrektora Zespołu Parków Krajobrazowych Województwa Łódzkiego oraz ponownej analizie zgromadzonej dokumentacji, w tym w szczególności raportu o oddziaływaniu planowanego przedsięwzięcia na środowisko stwierdził, że planowana inwestycja jest niezgodna z celami ochrony Załęczańskiego Parku Krajobrazowego i naruszy przepisy rozporządzenia nr 45/2005 Wojewody Łódzkiego z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Załęczańskiego Parku Krajobrazowego w granicach województwa łódzkiego i ponownie odmówił uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia. Pomimo braku pozytywnego uzgodnienia regionalnego dyrektora ochrony środowiska, Burmistrz Miasta i Gminy Działoszyn wydał w dniu 29 października 2025 r. decyzję znak: GPOŚ.FN.III.1.6620.15.28.2020/2025, ustalając środowiskowe uwarunkowania dla realizacji przedsięwzięcia. Orzecznictwo wskazuje jednak na brak możliwości wydania decyzji pozytywnej w przypadku odmowy uzgodnienia przez organ współdziałający. „Zgodnie z art. 77 ust. 1 pkt 1 u.u.i.ś., jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska. Postanowienie to jest niezaskarżalne i może być kwestionowane jedynie w odwołaniu od decyzji środowiskowej. Ponadto regionalny dyrektor ochrony środowiska jest organem wyspecjalizowanym (fachowym) i w większości przypadków warunki formułowane przez ten organ w uzgodnieniu są w całości inkorporowane do osnowy decyzji środowiskowej przez organ prowadzący postępowanie główne. Uzgodnienie, w przeciwieństwie do opinii, jest formą o znaczeniu stanowczym, wiąże organ administracyjny rozstrzygający w postępowaniu głównym. Treść stanowiska zajętego przez organ uzgadniający może przesądzić o treści decyzji, która wydawana jest po uzgodnieniu przez organ decydujący. Uzgodnienie powoduje zatem w postępowaniu głównym związanie organu właściwego stanowiskiem organu uzgadniającego. Owo związanie należy traktować jako brak sprzeczności decyzji wydanej w postępowaniu głównym ze stanowiskiem organu uzgadniającego (czyli m.in. respektowanie wszystkich zaleceń organu uzgadniającego). Pomimo, że postępowanie uzgodnieniowe ma charakter postępowania akcesoryjnego i jest częścią szeroko rozumianego postępowania w sprawie głównej, to jego wynik jest wiążący dla organu prowadzącego postępowanie w sprawie głównej i nie może być samodzielnie przez ten organ weryfikowane czy zmieniane. NSA w pełni zgadza się z takim stanowiskiem wskazanym przez Sąd I instancji. (...) Wiążący charakter stanowiska zajętego przez organ uzgadniający wyraża się w niemożności wydania decyzji pozytywnej w przypadku negatywnego stanowiska organu uzgadniającego, a także w niedopuszczalności określenia w decyzji pozytywnej warunków realizacji przedsięwzięcia w sposób odmienny niż uczynił to organ uzgadniający” (por. wyrok NSA z dnia 24 czerwca 2025 r., sygn. akt III OSK 1031/22, publ. LEX nr

SKO.4161.29.25

3895416). Na wiążący charakter postanowienia regionalnego dyrektora ochrony środowiska wskazuje także art. 77 ust. 10 ustawy środowiskowej - o jednoznacznym brzmieniu: „Postanowienie, o którym mowa w ust. 3, wiąże organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”. W ocenie RDOŚ w Łodzi decyzja Burmistrza Miasta i Gminy Działoszyn z dnia 29 października 2025 r., znak: GPOŚ.FN.III.1.6620.15.28.2020/2025, narusza art. 77 ust. 10 ustawy środowiskowej.

RDOŚ w Łodzi zwrócił także uwagę, że kolejną ważną kwestią jest fakt, że teren przedmiotowego przedsięwzięcia w całości znajduje się w granicach Załęczańskiego Parku Krajobrazowego. Podstawą prawną funkcjonowania Załęczańskiego Parku Krajobrazowego (ZPK) jest rozporządzenie nr 45/2005 Wojewody Łódzkiego z dnia 24 listopada 2005 r. w sprawie Załęczańskiego Parku Krajobrazowego w granicach województwa łódzkiego (Dz.Urz.Woj.Łódzk. Nr 348 poz. 3119). W Parku zakazuje się, zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 1 ww. rozporządzenia, realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, w rozumieniu art. 51 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska za wyjątkiem tych przedsięwzięć, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oddziaływania na środowisko, wykazała brak niekorzystnego wpływu na walory przyrodnicze parku krajobrazowego. Podstawę zamieszczenia w rozporządzeniu ww. zakazu stanowi art. 17 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2024 r., poz. 1478 ze zm.). Dla przedmiotowego przedsięwzięcia, które zalicza się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, przeprowadzono ocenę oddziaływania na środowisko, która wykazała niekorzystny wpływ realizacji przedsięwzięcia na przyrodę i krajobraz parku krajobrazowego, dlatego w ocenie RDOŚ w Łodzi wydanie przez Burmistrza Miasta i Gminy Działoszyn decyzji z dnia 29 października 2025 r., znak: GPOŚ.FN.III.1.6620.15.28.2020/2025, narusza także art. 17 ust. 1 i 3 ustawy o ochronie przyrody. W przekonaniu RDOŚ w Łodzi wydanie przedmiotowej decyzji wbrew treści ww. przepisów stanowi o zaistnieniu przesłanki z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

W dniu 11 grudnia 2025 r. Kolegium zawiadomiło strony o wszczęciu postępowania w sprawie.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Sieradzu ustaliło i zważyło, co następuje:

Kodeks postępowania administracyjnego w art. 16 § 1 zd. 1 ustanowił ochronę decyzji ostatecznych przyznając im cechę trwałości, wprowadzając jednocześnie w zdaniu drugim powołanego przepisu warunki odstępstwa od tej zasady. Wśród możliwości do zastosowania sposobów wzruszenia ostatecznej decyzji administracyjnej wymienione zostało stwierdzenie ich nieważności, które jest jednym z trybów nadzwyczajnych weryfikacji decyzji ostatecznych. Reguły związane ze stwierdzaniem nieważności decyzji oraz z wydawanymi w jego toku rozstrzygnięciami są szczegółowo uregulowane w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznych zostały określone w Kodeksie postępowania administracyjnego w sposób enumeratywny. Stosownie do

treści art. 156 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości;
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
- 3) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną;
- 4) została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie;
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

W przypadku, gdy decyzja administracyjna dotknięta jest jedną z wad wyliczonych w art. 156 § 1 k.p.a., organ administracji korzystając ze swych uprawnień nadzorczych zobligowany jest do wyeliminowania wadliwej decyzji z obrotu prawnego. Ponadto podkreślenia wymaga, że organ rozpatrujący sprawę w postępowaniu o stwierdzenie nieważności decyzji, nie rozstrzyga merytorycznie sprawy, lecz orzeka wyłącznie w kwestii wadliwości zaskarżonej decyzji.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym, jak i doktrynie wskazuje się, że stwierdzając nieważność decyzji organ administracji wskazuje na ciężką wadliwość decyzji, obarczającą ją od dnia wydania, czyli ze skutkiem *ex tunc*. Jak przyjęto w orzecznictwie, rozstrzygający dla oceny, czy zachodzą przesłanki stwierdzenia nieważności decyzji, jest stan prawny z dnia wydania decyzji. Na taką ocenę nie ma wpływu ani późniejsza zmiana prawa, ani zmiana interpretacji prawa (por. wyrok NSA z 28 listopada 1997 r., sygn. akt III SA 1134/96, publ. ONSA 1998, Nr 3, poz. 101).

Z dyspozycji art. 76 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 1112 ze zm.) – dalej „u.o.ś.”, wynika, że w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w sprawach dotyczących wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przez organy, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 2-4, lub organy wyższego stopnia w stosunku do tych organów, właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska kieruje wystąpienie, którego treścią może być w szczególności wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji.

W oparciu o ww. podstawę Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Łodzi wystąpił do Kolegium o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Działoszyn z dnia 29 października 2025 r., znak: GPOŚ.FN.III.1.6620.15.28.2020/2025, o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na wydobywaniu kopaliny z terenu działek nr: 418 i 419 obręb Lisowice, gm. Działoszyn.

Za wyeliminowaniem ww. decyzji z obrotu prawnego przemawia, zdaniem wnioskodawcy, fakt, iż organ wydał przedmiotowe rozstrzygnięcie nie uwzględniając braku pozytywnego uzgodnienia regionalnego dyrektora ochrony środowiska wydanego w trybie art. 77 ust. 1 pkt 1 u.o.ś., jak również organ nie uwzględnił, że ocena oddziaływania na środowisko wykazała niekorzystny wpływ realizacji przedsięwzięcia na przyrodę i krajobraz Załęczańskiego Parku Krajobrazowego w obrębie którego znajduje się inwestycja. Przedsięwzięcie narusza zatem zakazy wynikające z rozporządzenia Wojewody Łódzkiego z dnia 24 listopada 2005 r., nr 45/2005 w sprawie Załęczańskiego Parku Krajobrazowego (Dz.Urz.Woj.Łódzk. z 2005 r. Nr 348, poz. 3119) znajdujące umocowanie w art. 17 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz.U. z

SKO.4161.29.25

2024 r., poz. 1478 ze zm.). Wnioskodawca uznał zatem, że spełniona jest przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji wskazana w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Po zapoznaniu się z wnioskiem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Łodzi oraz aktami sprawy zakończonej przedmiotowym rozstrzygnięciem, Kolegium wskazuje, że w sprawie zaistniała przesłanka stwierdzenia nieważności, tj. wymieniona w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym, jak i doktrynie wskazuje się, że rażące naruszenie prawa dotyczy sytuacji, kiedy nastąpiło naruszenie przepisu prawnego, którego treść bez żadnych wątpliwości interpretacyjnych może być ustalona w bezpośrednim rozumieniu (por. Borkowski J., Adamiak B., Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz, Wydawnictwo C.H.Beck, Warszawa 1996, s. 717). Charakter tego naruszenia powoduje, że podjęte rozstrzygnięcie nie może być akceptowane jako akt wydany przez organ praworządny państwa. Powyższe wskazuje na wypełnienie znamion wydania decyzji z rażącym naruszeniem prawa (por. wyroki NSA z dnia 17 września 1997 r., sygn. akt III SA 1425/96, publ. LEX nr 32626; z dnia 10 września 1997 r., sygn. akt III SA 1148/96, publ. LEX nr 33822; z dnia 11 sierpnia 2000 r., sygn. akt III SA 1935/99, publ. LEX nr 47008; z dnia 28 marca 2001 r., sygn. akt I SA 2360/99, publ. LEX nr 75561).

Zgodnie z art. 59 ust. 1 u.o.ś. przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja następujących planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko: 1) planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1. W pierwszym przypadku obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko wynika z przepisów prawa materialnego, natomiast w drugim przypadku, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko może zostać stwierdzony przez uprawniony organ na podstawie art. 63 ust. 1 u.o.ś. Rodzaje przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko jest obligatoryjne lub fakultatywne określa rozporządzenie.

Planowane przedsięwzięcie zalicza się do wskazanego w § 3 ust. 1 pkt 40 lit. a tiret drugie, trzecie, czwarte i piąte rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. z 2019 r., poz. 1839). Zgodnie z ww. przepisem do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się wydobywanie kopalin ze złoża metodą odkrywkową inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 27 lit. a bez względu na powierzchnię obszaru górniczego: na obszarach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi w rozumieniu art. 16 pkt 33 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, a jeżeli została sporządzona mapa zagrożenia powodziowego - na obszarach, o których mowa w art. 169 ust. 2 pkt 2 i 3 tej ustawy (tiret drugie), na terenie gruntów leśnych lub w odległości nie większej niż 100 m od nich (tiret trzecie), na obszarach objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-5, 8 i 9 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, lub w otulinach form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3 tej ustawy (tiret czwarte), w odległości nie większej niż 250 m od terenów, o

których mowa w art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2019 r. poz. 1396, z późn. zm.) (tiret piąte).

Na podstawie art. 77 ust. 1 pkt 1 u.o.ś. jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska [...]. Dla przedsięwzięcia został sporządzony raport środowiskowy. Po jego ocenie, postanowieniem z dnia 14 marca 2025 r., znak: WOOŚ.4221.7.2025.MRe.3, RDOŚ w Łodzi odmówił dokonania uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia. Organ gminy zignorował wskazany fakt i wbrew ww. wiążącemu postanowieniu wydał przedmiotową decyzję środowiskową z dnia 29 października 2025 r., znak: GPOŚ.FN.III.1.6620.15.28.2020/2025, co przemawia za koniecznością stwierdzenia nieważności decyzji z uwagi na zaistnienie przesłanki z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., przejawiającej się w rażącym naruszeniu art. 77 ust. 1 pkt 1 u.o.ś.

Pomimo, że postępowanie uzgodnieniowe ma charakter postępowania akcesoryjnego i jest częścią szeroko rozumianego postępowania w sprawie głównej, to jego wynik jest wiążący dla organu prowadzącego postępowanie w sprawie głównej i nie może być samodzielnie przez ten organ weryfikowane czy zmieniane. Owo związanie należy traktować jako brak sprzeczności decyzji wydanej w postępowaniu głównym ze stanowiskiem organu uzgadniającego. Wiążący charakter stanowiska zajętego przez organ uzgadniający wyraża się w niemożności wydania decyzji pozytywnej w przypadku negatywnego stanowiska organu uzgadniającego, a także w niedopuszczalności określenia w decyzji pozytywnej warunków realizacji przedsięwzięcia w sposób odmienny niż uczynił to organ uzgadniający (por. wyrok NSA z dnia 1 lipca 2016 r., sygn. akt II OSK 339/15, publ. LEX nr 2102273; wyrok NSA z dnia 24 czerwca 2025 r., sygn. akt III OSK 1031/22, publ. LEX nr 3895416; wyrok WSA w Białymstoku z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt II SA/Bk 545/25, publ. LEX nr 3885018; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 17 czerwca 2025 r., sygn. akt II SA/GI 137/25, publ. LEX nr 3887896).

Dodatkowo należy zauważyć, że funkcjonowanie ww. obszaru chronionego reguluje rozporządzenie Wojewody Łódzkiego z dnia 24 listopada 2005 r., nr 45/2005 w sprawie Załączkańskiego Parku Krajobrazowego (Dz.Urz.Woj. Łódzk. z 2005 r. Nr 348, poz. 3119)] – dalej „rozporządzenie”. Należy zauważyć, że cel utworzenia danego obszaru specjalnego o charakterze przyrodniczym determinuje treść zakazów koniecznych, np. dla ochrony wyróżniającego się krajobrazu o zróżnicowanych ekosystemach, występującego na terenie danego obszaru, który jest wartościowy z powodu możliwości realizacji potrzeb związanych z turystyką i wypoczynkiem, czy też pełnioną funkcją korytarzy ekologicznych.

Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w Parku zakazuje się realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, w rozumieniu art. 51 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150), za wyjątkiem tych przedsięwzięć, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na walory przyrodnicze parku krajobrazowego.

SKO.4161.29.25

Podstawę zamieszczenia w rozporządzeniu ww. zakazu stanowi art. 17 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 1478 ze zm.) – dalej „ustawa”. Jak wynika bowiem z powołanych przepisów w parku krajobrazowym może być wprowadzony zakaz realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, jednak zakaz ten nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na przyrodę i krajobraz parku krajobrazowego.

Skoro planowane przedsięwzięcie zalicza się do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała niekorzystny wpływ przedsięwzięcia na przyrodę i krajobraz parku krajobrazowego, to wydanie decyzji środowiskowej pozostaje także w rażącej sprzeczności z art. 17 ust. 1 i 3 ustawy.

Z uwagi na wykazane powyżej zaistnienie przesłanki z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. koniecznym jest wyeliminowanie przedmiotowej decyzji z obrotu prawnego.

Stronom zostało zapewnione prawo do zapoznania się z aktami sprawy oraz wniesienia ewentualnych uwag i zastrzeżeń zgodnie z art. 10 § 1 k.p.a.

Decyzja nie wywołała nieodwracalnych skutków prawnych, tym samym nie występuje przesłanka wykluczająca stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej przewidziana w art. 156 § 2 k.p.a.

Mając na względzie, powyższe Kolegium postanowiło, jak w sentencji.

Pouczenie:

Stronie przysługuje prawo wystąpienia z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Sieradzu w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji. Jeżeli strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, ul. Piotrkowska 135, 90-434 Łódź, skargę na decyzję pod zarzutem naruszenia prawa. Skargę wnosi się za pośrednictwem tut. Kolegium.

Wpis stały od skargi wynosi 200 zł.

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona, która nie ma miejsca

zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości ww. sądu, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego.

W trakcie biegu terminu do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania może zrzec się prawa do zwrócenia się z takim wnioskiem. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

Otrzymują:

1. wg rozdzielnika
2. Burmistrz Miasta i Gminy Działoszyn
3. a.a

Skład orzekający Kolegium:

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/
E. Pokrakowska - przewodnicząca składu

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/
K. Walczak - członek składu

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/
M. Wieczorek - członek składu

Informację o decyzji podano do publicznej wiadomości w Biuletynie Informacji Publicznej SKO w Sieradzu, ponadto informacja o wydaniu decyzji została umieszczona na tablicy ogłoszeń w Biurze SKO w Sieradzu, w siedzibie Urzędu Miasta i Gminy Działoszyn oraz na tablicy ogłoszeń w miejscu przedsięwzięcia [podstawa prawna: art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 1112 ze zm.)